

Chánh Kinh Báo

NĂM THỨ XV

THÁNG HAI 1951

SỐ 172
TỤC-BẢN SỐ 3

Chủ-nhiệm kiêm
chủ-bút :

Mục-sư : ÔNG-VĂN-HUYÊN

LỆ MUA BÁO :

Một năm (12 số) giá 50 đồng
Năm năm — 27 đồng
Mỗi số — 5 đồng

NGÀY NAY

«Hỡi anh em, hãy giữ lấy, kẻo ai trong anh em có lòng dữ và chẳng tin mà trái bỏ Đức Chúa Trời hằng sống chẳng. Nhưng hằng ngày anh em hãy khuyên bảo lẫn nhau, đang khi còn gọi là «Ngày nay», hầu cho trong anh em không ai bị tội-lỗi đổ-dành mà cứng lòng. Vì chúng ta đã được dự phần với Đấng Christ, miễn là giữ lòng tin ban đầu của chúng ta cho vững bền đến cuối-cùng, trong khi còn nói rằng: Ngày nay nếu các người nghe tiếng Ngài, thì chớ cứng lòng, như lúc nổi loạn»
(Hê 3: 12-15)

Hôm qua, dầu muốn dầu không cũng không ai kéo lại được một giây (Thi 90: 9). Ngày mai, nào ai có biết nó có đến với mình không! Thánh Gia-cơ dạy rằng: «Song ngày mai sẽ ra thế nào, anh em chẳng biết! Vì sự sống của anh em là chi? Chẳng qua như hơi nước, hiện ra một lát rồi lại tan ngay» (Gia 4: 14). Huống nữa, ở giữa tình-hình thế-giới, không ai biết ngày mai ra sao này, chúng ta há không nên thần-phục và tin-cậy lời Chúa hơn sao? Đức Chúa Jê-sus phán: «VẬY, chớ lo-lắng chi về ngày mai; vì ngày mai sẽ lo về việc ngày mai. Sự khó-nhọc ngày nào đủ cho ngày ấy» (Ma 6: 34).

Mặc dầu có kẻ nói: Nếu không lo ngày mai thì cất nhà làm chi, cày ruộng làm chi, trồng cây làm chi, cho con đi học làm chi? Nói gần hơn nữa thì lo may quần-áo làm chi, sắm-sửa các thức ăn cho ngày Tết đây làm chi? Bởi tất cả mọi sự đó đều dự-bị cho ngày mai cả kia mà. Lại kia, loài chim, loài kiến còn biết lót ổ (tổ) làm hang trước mùa mưa gió đến nữa kia huống chi

ta? Còn nói đến việc lớn hơn nữa, thì các nhà chánh-khách trên thế-giới hiện nay dầu sống giữa cảnh chiến-tranh hỗn-độn, song cũng không quên những việc lo gây-dựng nhơn-tài, mở-mang công-nghệ, tính những chuyện to-tát cho trong-lai, rục-rỡ cho ngày mai của non-sông tổ-quốc mình đó thì sao?

Vâng, những điều cần-thiết ấy ta không có quyền chối, mà cũng không có thể chối. Nhưng không nên vội nói, hãy ngưng thần định trí giây-lát, thì ai ai cũng phải nhận thấy rõ-ràng rằng ta không thể đứng vào ngày mai, cũng như hiển-nhiên không thể đứng vào hôm qua mà lo những việc cần-thiết kia được; hẳn là phải đứng vào NGÀY NAY mà thôi. Nếu không có cái chỗ gọi là NGÀY NAY, thì chẳng một ai có gì nữa cả. Vậy ta càng thần-phục và tin-cậy lời Kinh-Thánh càng hơn mà quyết rằng: «Song ngày mai sẽ ra thế nào, anh em chẳng biết! Vì sự sống của anh em là chi? Chẳng qua như hơi nước, hiện ra một lát rồi lại tan ngay. Anh em phải nói trái lại: Vì

ta sẽ làm việc nọ việc kia» (Gia 4: 14, 15).

Vậy, đương khi chúng ta còn có NGÀY NAY, phải nghĩ đến chính NGÀY NAY, phải làm việc ngay NGÀY NAY.

NGÀY NAY «anh em chớ đề cho mọi thứ đạo lạc đổ-dành mình; vì lòng nhờ ân-diễn được vững-bền, ấy là tốt, chớ không phải nhờ đồ-ăn, là sự chẳng ích chi cho kẻ làm như vậy» (Hê 13: 9). «Vậy, về sự ăn của cúng-tế các thần-tượng, chúng ta biết thần-tượng trong thế-gian thật là hư-không, chỉ có một Đức Chúa Trời, chớ không có thần nào khác. Thật người ta xưng có các thần khác, hoặc ở trên trời, hoặc ở dưới đất, (bởi đó họ thờ nhiều thần nhiều chúa), về phần chúng ta chỉ có một Đức Chúa Trời mà thôi, là Đức Chúa Cha, muôn-vật bởi Ngài mà ra, và chúng ta hướng về Ngài; lại chỉ có một Chúa mà thôi, là Đức Chúa Jê-sus-Christ, muôn-vật đều nhờ Ngài mà có, và chúng ta cũng vậy. Nhưng chẳng phải mọi người đều có sự hay-biết đó. Một dòi người vì nghĩ thường có thần-tượng, nên khi ăn của cúng-tế đó cho là của cúng-tế thần-tượng; thì lương-tâm yếu-đuối của họ bởi đó ra ô-úế. Vả, ấy chẳng phải là đồ-ăn làm cho chúng ta được đẹp lòng Đức Chúa Trời; nếu chúng ta ăn, chẳng được ích gì, bằng không ăn cũng chẳng tổn gì. Nhưng hãy giữ lấy, kẻo sự tự-do mình làm dịp cho kẻ yếu-đuối vấp-phạm. Bởi vì, nếu có kẻ lương-tâm yếu-đuối thấy người là người có sự hay-biết ngồi ăn trong miếu tà-thần, thì há chẳng cũng bắt-chước mà ăn của cúng-tế sao? Thế thì người lấy sự hay-biết mình mà làm hư-mất kẻ yếu-đuối, là người anh em mà Đấng Christ đã chết thế cho! Khi nào mình phạm tội cùng anh em như vậy, làm cho lương

tâm yếu-đuối của họ bị thương, thì mình phạm tội cùng Đấng Christ» (I Cô 8: 4-12).

«Mọi sự đều có phép làm, nhưng chẳng phải mọi sự đều có ích; mọi sự đều có phép làm, nhưng chẳng phải mọi sự đều làm gương tốt. Chớ ai tìm lợi riêng cho mình, nhưng ai nấy hãy tìm cho kẻ khác. Phàm vật gì bán ở hàng thịt, hãy ăn, đừng vì có lương-tâm mà hỏi chi về việc đó; bởi chúng đất và mọi vật chứa trong đất đều thuộc về Chúa. Nếu có người chẳng tin mời anh em, và anh em muốn đi, thì không cứ họ dọn ra đồ gì, hãy ăn đi hết thấy, đừng vì có lương-tâm mà hỏi chi hết. Song nếu có ai nói với anh em rằng: Cái này đã dâng làm của cúng, thì chớ ăn, vì có người đã bảo trước mình, lại vì có lương-tâm: tôi chẳng nói về lương-tâm anh em, nhưng về lương-tâm người đó. Vả, vì có nào sự tự-do tôi phải bị lương-tâm kẻ khác đoán-xét? Nếu tôi tạ ơn rồi ăn, có nào vì một bữa ăn đã cảm ơn mà lại bị chê-bai? Vậy, anh em hoặc ăn, hoặc uống, hay là làm sự chi khác, hãy vì sự vinh-hiền Đức Chúa Trời mà làm» (I Cô 10: 23-31).

NGÀY NAY, «hãy giữ chừng, kẻo có ai lấy triết-học và lời hư-không theo lời truyền-khẩu của loài người, sơ-học của thế-gian không theo Đấng Christ, mà bắt anh em phục chằng. Khi anh em đã chết bởi tội-lỗi mình và sự xác-thịt mình không chịu cắt-bì, thì Đức Chúa Trời đã khiến anh em sống lại với Đấng Christ, vì đã tha-thứ hết mọi tội chúng ta: Ngài đã xóa tờ-khế lập nghịch cùng chúng ta, các điều-khoản trái với chúng ta nữa, cùng phá-hủy tờ-khế đó mà đóng đinh trên cây thập-tự; Ngài đã truất bỏ các quyền cai-trị cùng các thế-lực, dùng thập-tự-giá chiến-thắng chúng nó, và nộp ra tỏ-trường giữa thiên-hạ. Vì vậy, chớ có

HÃY HÁT CHO ĐỨC GIÊ-HÔ-VA MỘT BÀI CA MỚI

68 :
àng
đều
mọi
lợi
tìm
lặng
mà
nội
úa.
m,
họ
ng
ng
ây
có
có
g-
m
ôi
?
ột
?
y
-
ô
ó
o
c
i
-
i
i

hoặc ngày lễ, hoặc ngày mặt trăng mới, hoặc ngày Sa-bát, ấy đều chỉ là bóng của các việc sẽ tới, còn hình thì ở trong Đấng Christ. Chớ để cho những kẻ kia cướp lấy phần thưởng chạy thi, là kẻ giả-dò khiêm-nhượng mà muốn thờ-lạy các thiên-sứ. Họ theo những sự mình xem thấy, và bởi tính xác-thịt nổi lòng kiêu-ngạo vô-ích, không liên-lạc với đầu, là nhờ đầu đó mà cả thân-thể xếp-dặt kết-hiệp bởi các lạt-léo, và được sự sanh-trưởng từ Đức Chúa Trời đến. Vì bằng anh em chết với Đấng Christ về sự sơ-học của thế-gian, thì làm sao lại để cho những thể-lệ này ép-buộc mình, như anh em còn sống trong thế-gian: Chớ lấy, chớ nếm, chớ sờ? Cả sự đó hề dùng đến thì hư-nát, theo qui-tắc và đạo-lý loài người, dầu bề ngoài có vẻ khôn-ngoa, là bởi thờ-lạy theo ý-riêng, cách khiêm-nhượng và khắc-khổ thân-thể mình; nhưng không ích gì để chống-cự lòng dục của xác-thịt» (Côl. 2: 8, 13-23).

NGÀY NAY «chớ bỏ sự nhóm lại như mấy kẻ quen làm, nhưng phải khuyên bảo nhau, và hề anh em thấy ngày ấy hầu gần chừng nào, thì càng phải làm như vậy chừng nấy» (Hê 10: 25). «Vây, chúng ta phải gắng sức vào sự yên-ngỉ đó, hầu cho không có một người nào trong chúng ta theo gương kẻ chẳng tin mà vấp-ngã» (Hê 4: 11). «Chớ tham tiền; hãy lấy đều mình có làm đủ rồi, vì chính Đức Chúa Trời có phán rằng: Ta sẽ chang lia người dàu, chẳng bỏ người dàu. Như vậy, chúng ta được lấy lòng tin chắc mà nói rằng: Chúa giúp-đỡ tôi, tôi không sợ chi hết. Người đời làm chi tôi được?» (Hê 13: 5, 6).

NGÀY NAY «hỡi anh em, hãy coi sự thử-thách trăm bề thoạt đến cho anh em như là đều vui-mừng trọn vẹn, vì biết rằng sự thử-thách đức-tin anh em sanh ra sự nhịn-nhục» (Giá 1: 2, 3). «Anh em vui-mừng về

thử-thách trăm bề buộc phải buồn-bã ít lâu; hầu cho sự thử-thách đức-tin anh em quý hơn vàng hay hư-nát, dầu bị thử lửa sanh sự ngợi-khen, tôn-trọng, vinh-hiến cho anh em khi Đức Chúa Jê-sus-Christ hiện ra» (I Phi 1: 6, 7).

NGÀY NAY, phải, «ngày nay là ngày có tin lành, và chúng ta nín-lặng sao! Nếu chúng ta đợi đến rạng-đông, thì sự hình-phạt chắc sẽ lâm vào chúng ta». «Vi ai kêu-cầu danh Chúa thì sẽ được cứu. Nhưng họ chưa tin Ngài thì kêu-cầu sao được? Chưa nghe nói về Ngài thì làm thế nào mà tin? Nếu chẳng ai rao-giảng, thì nghe làm sao?» (Rô 10: 13, 14). Vây, chúng ta đã nghe lời Chúa thì hãy học-đòi hai môn-đồ về làng Em-ma-út xưa mà kíp bảo nhau rằng: «Khi nấy... Ngài nói cùng chúng ta và cắt-nghĩa Kinh-Thánh, lòng chúng ta há chẳng nóng-nảy sao?» (Lu 24: 32). Chúng ta quyết rao tin-lành cứu-rỗi cho đồng-bào ta rằng: «Kia, hiện nay là thì thuận-tiện; kia, hiện nay là ngày cứu-rỗi!» hầu chẳng những máu oan của họ khỏi đổ lại trên ta mà thôi; hơn nữa, họ được ơn Chúa, xây-bổ đường-lối mình, và tin theo Ngài mà được cứu-rỗi, thì «đường ấy, anh em sẽ được cho vào cách rộng-rãi trong nước đời đời của Đức Chúa Jê-sus-Christ là Chúa và Cứu-Chúa của chúng ta» (II Phi 1: 11). Như vậy, chúng ta là «những kẻ dắt đem nhiều người về sự công-bình sẽ sáng-láng như các ngôi sao đời đời mãi mãi» (Đa 12: 3b).

Hôm qua, mùa đông lạnh-lẽo, cảnh vật tiêu-diêu, dầu có thể kéo trở lại được, cũng chẳng ai diên gì mà kéo nó trở lại, phương chi cũng không ai tài-đức nào mà kéo nó lại giây nào được! Nó đã đi, đi xa lắm rồi.

Ngày mai, dầu còn có thì chỉ là ngày nắng hạ gắt-gao, gió nóng hơi nóng, trọng-trung của cảnh địa-ngục, ta cũng không diên-đồ gì mà hứa hẹn

ngày mai, mà nỡ bỏ trôi ngày nay! Huống hồ « ngày mai sẽ ra thế nào, anh em chẳng biết! »

NGÀY NAY hoa lan đương tươi-thắm, hương lan đương ngọt-ngào, bướm đương liệng, oanh đương hót, cảnh-vật đều vồn-vã nồn-nả báo tin XUÂN chỉ có NGÀY NAY! Thật xuân chỉ có ngày nay, mai xuân đâu còn? Bởi thế, người xưa sợ NGÀY NAY qua đi không sao tìm lại được, nên đã phải đốt đuốc chơi đêm. Vậy, ta há lại không lo sợ cái NGÀY NAY tuy đương bài-tri trước ta một cảnh muôn hồng nghìn tía đua tươi, mà vẫn cũng đương vùn-vụt trôi qua, qua mau như nước chảy, như mây bay, như tên bắn, như bóng cầu! Ta phải tự-tỉnh, phải lợi-dụng thì giờ mà quả-quyết rằng: « Vì bằng Chúa muốn, và ta còn sống, thì ta sẽ làm việc nọ việc kia ». Ô! Ngày mai đâu còn có dịp-tiện mà làm cái

việc NGÀY NAY phải làm. « Cầu xin Chúa dạy chúng tôi biết đếm các ngày chúng tôi, hầu cho chúng tôi được lòng khôn-ngoan » (Thi 90: 12).

Hỡi lữ - khách, ma - na hôm qua không thể ăn, và không có quyền ăn. Ngày mai chưa có, và sẽ không khi nào có. Chỉ có NGÀY NAY, và phải ăn NGÀY NAY.

Hỡi ai muốn dâng mình cho Chúa, hãy dâng mình cho Chúa **ngày nay**. Hỡi ai muốn sống cho Chúa, hãy sống cho Chúa **ngày nay**. Hỡi ai muốn hầu-việc Chúa, hãy hầu-việc Chúa **ngày nay**. Hỡi ai muốn cứu-vớt đồng-bào đồng-loại, hãy lo cứu-vớt **ngày nay**. Nếu bỏ trôi NGÀY NAY, ngày mai xuân qua, hoa tàn, dẫu cần rốn nào kịp! Thôi, đừng lân-lữa nữa, đừng hẹn-hò nữa; hãy đứng dậy NGÀY NAY, hãy làm mọi sự NGÀY NAY.
— *Thành-Kinh Báo.*